

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13448/2024
26.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства финансија и Министарства правде, Основног јавног тужилаштва у Нишу, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво Београд, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 8/2024 од 27.02.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 8/2024 од 27.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 8/2024 од 27.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 9/2023 од 11.10.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезу тужена Република Србија, Министарство финансија и тужена Република Србија, Министарство правде, Основно јавно тужилаштво у Нишу, као солидарни дужници да на име накнаде материјалне штете тужиоцу исплате 7.795.340,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и износ измакле добити који ће бити утврђен вештачењем, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, те тужилац обавезан да туженима надокнади парничне трошкове од 405.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражила.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 3. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био једини оснивач и директор привредног друштва „Медисан“ д.о.о. Ниш, које је основано 01.02.1993. године, а брисано из Регистра привредних субјеката 13.10.2014. године, на основу решења суда о закључењу поступка стечаја од 17.09.2014. године. У периоду од 17.01.2007. године до 23.12.2010. године, ово привредно друштво било је у блокади 904 дана и износ блокаде је био 16.512.959,27 динара. По предлогу „Војвођанске банке“, као разлучног повериоца са потраживањем од 4.936.957,13 динара, стечајни поступак над овим привредним друштвом отворен је 09.05.2011. године. На дан отварања поступка стечаја имовина стечајног дужника процењена је на 4.623.500,00 динара, укупно признато потраживање стечајних поверилаца је било 21.746.351,61 динара, а због недостака имовине након окончања стечајног поступка остале су неизмирене обавезе од 21.746.432,61 динара. Решењем Пореске управе, Филијале Ниш од 22.02.2010. године у поступку теренске контроле овом привредном друштву је наложено отклањање неправилности у вези обавезе пријаве пореза на додату вредност, наложена је уплата утврђених обавеза и камате, те извршен попис робе по пописним листама са стањем на дан 31.12.2008. године. Пореска управа је у поступку стечаја пријавила потраживање од 8.585.208,37 динара, које је признато закључком стечајног суда, али није намирено у било ком делу. Против тужиоца је вођен кривични поступак у коме му је на терет стављено кривично дело пореске утаје. Поступак је правноснажно окончан правноснажном пресудом од 09.01.2015. године, којом је оптужба одбијена.

Нижестепени судови налазе да основаност тужбеног захтева не следи из одредбе члана 147. став 1. у вези члана 144. став 2. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/2009 са изменама и допунама), пошто је блокада привредног друштва изазвана његовом презадуженошћу од 17.01.2007. године до 23.12.2010. године, стечај је покренут по предлогу „Војвођанске банке“ АД Нови Сад као разлучног повериоца, а нема преосталог вишка стечајне масе која би припала тужиоцу, као једином оснивачу привредног друштва које је престало да постоји 13.10.2014. године.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право, по коме би тужиоцу као једином оснивачу привредног друштва након окончања стечајног поступка припадао преостали виштак деобне масе.

Тужилац наводима ревизије не побија правилност пресуде са аспекта примене наведених, меродавних материјалноправних одредби, већ указује да као једини оснивач и власник привредног друштва трпи штету, пошто је капитал уложен у пословање пропао због поступања државних органа, које је довело до дестабилизације рада привредног друштва и коначно до његовог престанка, на који начин су пропали и имовина и лични капитал тужиоца.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

У конкретном случају нема места примени наведене материјалноправне одредбе, код утврђених чињеница да су рачуни привредног друштва били у блокади почев од 01.01.2007. године, да је попис робе привредног друштва извршен 22.02.2010. године, да је стечајни поступак отворен 09.05.2011. године, те да је након продаје имовине стечајног дужника остало неизмирено потраживање поверилаца од 21.746.432,61 динара, у оквиру кога је било и признато потраживање Пореске управе од 8.585.208,37 динара. Дакле, нема основа за закључак да је рад пореских органа усмерен на контролу измирења фискалних обавеза имао за последицу дестабилизацију пословања привредног друштва „Медисан“ д.о.о. Ниш, пошто оно својим средствима на рачунима није могло да благовремено испуњава доспеле обавезе дуже од три године пре теренске контроле.

Чињеница да је кривични поступак у коме је тужиоцу на терет стављено кривично дело пореске утаје окончан пресудом о одбијању оптужбе, у контексту свих чињеница везаних за финансијске ефекте рада привредног друштва чији је оснивач и директор био, супротно становишту тужиоца не води обавези тужене да му исплати спорни износ, опредељен у висини вредности пописане робе приликом теренске контроле надлежног државног органа по пописним листама са стањем на дан 31.12.2008. године.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић